

KOMITET BAZYLEJSKI DS. NADZORU BANKOWEGO – ROLA I ZADANIA

W ciągu ostatnich kilku lat w prasie fachowej zajmujący się zagadnieniami finansowymi, coraz częściej pojawia się temat Komitet Bazylejski. Toczą się przy tym burzliwe dyskusje, dotyczące jego propozycji i ich implementacji w systemach bankowych. Czym jest ta instytucja, dlaczego wywołuje fale dyskusji oraz jakie są przyuczyny respektowania jej postanowień, postaram się wyjaśnić poniżej.

Trochę historii

Komitet Bazylejski powstał jako Bazylejski Komitet Uregulowań i Nadzoru Praktyk Bankowych¹⁾ pod koniec 1974 r. Założony został przez prezesów banków centralnych państw należących do Grupy Dziesięciu – G10²⁾. Był następstwem poważnych perturbacji na rynkach walutowych i bankowych w owym czasie³⁾. Wynikały one z kryzysu naftowego w 1973 r. oraz recyklingu będącego jego następstwem. Przede wszystkim jednak u źródeł powstania Komitetu leżał znaczny wzrost wolumenu handlu zagranicznego. Nastąpiła wówczas intensyfikacja aktywności międzynarodowej dużych banków, co doprowadziło do zmaterializowania nowych ryzyk. W ramach działań prewencyjnych zaostżano przepisy krajowe, te starania jednak okazały się niewystarczające – banki wymykały się spod nadzoru krajowego, tworząc oddziały zagraniczne lub banki afiliowane. Szczególnym problemem okazały się właśnie banki afiliowane, które służyły rozszerzeniu działalności grupy bankowej bez zwiększania kapitału własnego (zakładano je bez wcześniejszego pozyskania nowego kapitału). Czynnikiem potęgującym to negatywne zjawisko był brak jednolitych wymagań kapitałowych w różnych krajach⁴⁾. Dlatego też postanowiono podjąć współpracę międzynarodową. Pierwsze zebranie Komitetu odbyło się w lutym 1975 r.; odtąd spotkania odbywają się regularnie – trzy lub cztery razy do roku.

Członkami Komitetu są przedstawiciele Belgii, Francji, Hiszpanii⁵⁾, Holandii, Japonii, Kanady, Luksemburga, Niemiec, Szwajcarii, Szwecji, USA, Wielkiej Brytanii oraz Włoch. Kraje te reprezentowane są przez banki centralne oraz instytucje formalnie odpowiedzialne za nadzór bankowy, w przypadku gdy nie zajmuje się tym bank centralny danego kraju (tab. 1). Obecnie prezesem Komitetu jest William J. McDonough, Prezes i Dyrektor Naczelny Federalnego Banku Rezerw w Nowym Jorku (tab. 2).

Z doświadczeń zagranicznych

Tabela 1. Instytucje reprezentowane w Bazylejskim Komitecie ds. Nadzoru Bankowego

Kraj	Instytucja
Anglia	<i>Bank Anglii (Bank of England)</i> <i>Komisja Usług Finansowych (Financial Services Authority)</i>
Belgia	<i>Narodowy Bank Belgii (National Bank of Belgium)</i> <i>Komisja Finansów i Bankowości (Banking and Finance Commission)</i>
Francja	<i>Bank Francji (Bank of France)</i> <i>Komisja Bankowa (Banking Commission)</i>
Hiszpania	<i>Bank Hiszpanii (Bank of Spain)</i>
Holandia	<i>Bank Holandii (The Netherlands Bank)</i>
Japonia	<i>Bank Japonii (Bank of Japan)</i> <i>Agencja Nadzoru Finansowego (Financial Supervisory Agency)</i>
Kanada	<i>Bank Kanady (Bank of Canada)</i> <i>Biuro Nadzoru Instytucji Finansowych</i> <i>(Office of the Superintendent of Financial Institutions)</i>
Luksemburg	<i>Komisja Nadzoru Sektora Finansowego</i> <i>(Surveillance Commission for the Financial Sector)</i>
Niemcy	<i>Niemiecki Bundesbank (Deutsche Bundesbank)</i> <i>Federalne Biuro Nadzoru Bankowego</i> <i>(Federal Banking Supervisory Office)</i>
Stany Zjednoczone	<i>Komisja Rezerw Federalnych (Federal Reserve Board)</i> <i>Bank Rezerw Federalnych w Nowym Jorku</i> <i>(Federal Reserve Board of New York)</i> <i>(Office of the Comptroller of the Currency)</i> <i>Federalna Korporacja Ubezpieczeń Depozytów</i> <i>(Federal Deposit Insurance Corporation)</i>
Szwajcaria	<i>Szwajcarski Bank Narodowy (Swiss National Bank)</i> <i>Szwajcarska Federalna Komisja Bankowa</i> <i>(Swiss Federal Banking Commission)</i>
Szwecja	<i>Szwedzki Riksbank (Sveriges Riksbank)</i> <i>Komisja Szwedzkiego Nadzoru Bankowego</i> <i>(The Swedish Financial Supervisory Authority)</i>
Włochy	<i>Bank Włoch (Bank of Italy)</i>
Sekretariat	<i>Bank Rozrachunków Międzynarodowych</i> <i>(Bank for International Settlements)</i>

Źródło: Opracowanie własne.

Bezpieczny Bank

Tabela 2. Prezesi Bazylejskiego Komitetu ds. Nadzoru Bankowego

Okres prezesury	Nazwisko i funkcja
1998–	William J. McDonough Prezes i Dyrektor Naczelny Federalnego Banku Rezerw w Nowym Jorku
1997–1998	T. de Swaan Dyrektor Naczelny Banku Holenderskiego
1993–1997	T. Padoa-Schioppa Wicedyrektor Naczelny Banku Włoch
1991–1993	E. Gerald Corrigan Prezes Federalnego Banku Rezerw w Nowym Jorku
1988–1991	H.J. Muller Dyrektor Naczelny Banku Holenderskiego
1977–1988	W.P. Cooke Współdyrektor Banku Anglii
1974–1977	George Blunden Dyrektor Naczelny Banku Anglii

Źródło: Opracowanie własne.

Komitet tworzy płaszczyznę dla regularnej współpracy w zakresie nadzoru między należącymi do niego państwami. Początkowo w kręgu dyskusji znajdowała się kooperacja w zakresie zmniejszenia luk w nadzorze, z czasem jednak rozpoczęto rozmowy dotyczące pogłębienia samego rozumienia nadzoru bankowego oraz polepszenia jego jakości na całym świecie. Cele miały i mają być osiągnięte poprzez:

- ❖ wymianę informacji,
- ❖ postęp w zakresie efektywności technik międzynarodowego nadzoru bankowego,
- ❖ ustanowienie minimalnych standardów nadzorczych w obszarach, w których jest to wskazane.

Komitet nie posiada żadnej ponadnarodowej władzy, a wydawane przezeń zalecenia nie mają charakteru przymusowego – Komitet nie ma kompetencji ustawodawczych. Są to raczej standardy nadzoru, porady, rekomendacje najskuteczniejszych praktyk. Komitet oczekuje jednak, że władze w poszczególnych krajach poczynią kroki w celu implementacji tych standardów do szczegółowych przepisów (ustawy i inne), które przystosowane są do uwarunkowań w danym kraju. W ten sposób Komitet wspomaga konwergencję podstawowych podejść i standardów w krajach stosujących się do jego zaleceń bez bezpośredniego włączania się w proces harmonizacji ich nadzoru bankowego.

Samo określenie Komitet odnosi się do Komitetu Bazylejskiego, obradującego przy Banku Rozrachunków Międzynarodowych, w skład którego wchodzi prezesi banków centralnych funkcjonujących w krajach należących do G10 i poszukującego poparcia i zaangażowania we własne inicjatywy ze strony banków centralnych.

Z doświadczeń zagranicznych

Z uwagi jednakże na fakt, iż w skład Komitetu wchodzi również przedstawiciele instytucji nie będących bankami centralnymi, decyzje i inicjatywy Komitetu pociągają również za sobą zaangażowanie władz, pozostających poza grupą, jaką tworzą banki centralne.

Priorytety

Jak wspomniano, priorytetowym celem Komitetu jest minimalizacja luk w nadzorze w skali międzynarodowej, co ma nastąpić dzięki przestrzeganiu dwóch zasad:

- ❖ żadne zagraniczne przedsięwzięcie bankowe nie powinno wymknąć się spod nadzoru,
- ❖ nadzór powinien być adekwatny do ryzyk związanych z danym rodzajem działalności.

W związku z tym, w maju 1983 r., Komitet wydał dokument Zasady Nadzoru nad Zagranicznymi Przedsięwzięciami Bankowymi (*Principles for the Supervision of Banks' Foreign Establishments*), który sankcjonował zasady wspólnego nadzoru prowadzonego przez kraj macierzysty i kraj goszczący nad oddziałami zagranicznymi banków i ich środkami, bankami afiliowanymi oraz spółkami joint venture. Dokument ten jest skorygowaną wersją aktu z 1975 r., znanego jako Konkordat (*Concordat*), którego zakres znacznie rozszerzono i skorygowano, by uwzględnić zmiany rynkowe oraz przyjęte w 1978 r. zasady skonsolidowanego nadzoru nad międzynarodowymi grupami bankowymi. W kwietniu 1990 r. wydano do niego suplement, mający na celu udoskonalenie wymiany ważnych informacji pomiędzy nadzorami bankowymi w różnych krajach. W czerwcu 1992 r. część zasad Konkordatu z 1983 r. została przekształcona w Standardy Minimalne, które po konsultacji z władzami nadzorczymi opublikowano (lipiec 1992 r.). Komitet cały czas pracuje nad mechanizmem wprowadzania tych standardów.

W wyniku współpracy międzynarodowej w zakresie nadzoru bankowego Komitet zgromadził informacje na temat podejścia nadzoru w wielu krajach do zagranicznych jednostek bankowych. Zbadał przeszkody stojące na drodze do efektywnego nadzoru, wypływające z różnych regulacji w zakresie tajemnicy bankowej, i przestudiował procedurę autoryzacji nowych zagranicznych jednostek bankowych. W październiku 1996 r. wydał raport, prezentujący sposoby przezwyciężenia (doświadczonych) przeszkód stojących na drodze do wprowadzenia efektywnego nadzoru skonsolidowanego nad międzynarodowymi bankami. Raport poparło 140 krajów uczestniczących w Międzynarodowej Konferencji Nadzoru Bankowego w czerwcu 1996 r. W wielu z nich nastąpił znaczny postęp we wprowadzaniu efektywnego nadzoru skonsolidowanego.

Adekwatność kapitałowa

Najczęściej poruszonym tematem przez Komitet w ostatnich latach jest adekwatność kapitałowa. Już we wczesnych latach 80. Komitet zaniepokoił się spadkiem

Bezpieczny Bank

współczynnika wypłacalności w większych międzynarodowych bankach, podczas gdy ryzyko transakcji międzynarodowych wzrastało. Postanowił wówczas powstrzymać tę swoistą erozję standardów kapitałowych oraz dążyć do silniejszej konwergencji standardów mierzenia adekwatności kapitałowej. Zaowocowało to powstaniem metody opartej na wagach. Komitet stwierdził, iż istnieje silna, niezbędna dla wzmocnienia międzynarodowego systemu bankowego, potrzeba stworzenia międzynarodowej umowy, która jednocześnie doprowadziłaby do wyrównania konkurencji (wynikającej z różnic w wymogach kapitałowych w poszczególnych krajach).

W następstwie komentarzy odnoszących się do opublikowanego w grudniu 1987 r. dokumentu konsultacyjnego, w czerwcu 1988 r. Komitet zatwierdził i przekazał bankom zalecenia dotyczące systemu pomiaru kapitału, znane jako Bazylejska Umowa Kapitałowa (*Basel Capital Accord*). Zakładała ona implementację wymogu 8-procentowego współczynnika adekwatności kapitałowej do końca 1992 r.

Umowę tę wprowadzającą w życie nie tylko państwa będące członkami Komitetu, lecz również inne, w których funkcjonują aktywne międzynarodowo banki. We wrześniu 1993 r. wydano oświadczenie, iż banki we wszystkich państwach należących do G10 spełniają 8-procentowy wymóg.

Umowa z 1988 r. była jednak tylko początkiem – przez następne lata ewoluowała. Już w październiku 1991 r. wniesiono poprawki w celu większego doprecyzowania definicji zabezpieczeń oraz rezerw na stracone kredyty, które mogłyby zostać wykorzystane do kalkulowania adekwatności kapitałowej. W kwietniu 1995 r. wniesiono kolejne poprawki, które miały przynieść efekt pod koniec tego samego roku. Ich celem było rozpoznanie efektów dwustronnego nettingu ekspozycji bankowych oraz zwiększenie liczb wpływających czynników. W kwietniu 1996 r. ukazał się kolejny dokument, który miał wyjaśnić, jak członkowie Komitetu zamierzali rozpoznać efekt wielostronnego nettingu.

Komitet przedsięwziął również kroki, by udoskonalić stworzoną przez siebie strukturę poprzez rozszerzenie jej zasięgu na wszystkie rodzaje ryzyka (w Umowie z 1988 r. skupiono się na ryzyku kredytowym). W styczniu 1996 r., w następstwie kolejnych konsultacji, wydał dalszą poprawkę (miała zostać wcielona w życie do końca 1997 r.), traktującą o ryzyku rynkowym płynącym z utrzymywania przez banki pozycji otwartych w dewizach, dłużnych papierów wartościowych, akcji, towarów handlowych i opcji. Co ważniejsze, poprawka ta umożliwiła bankom stosowanie modelu value-at-risk (VaR) do kalkulowania wymagań kapitałowych płynących z ryzyka rynkowego, zamiast metody standardowej. Oczywiście model ten poddano surowym wymogom ilościowym i jakościowym.

Pracując nad pakietem związanym z ryzykiem rynkowym, Komitet zajął się również regulacją papierów wartościowych. Pracom tym cały czas przyświecał zamysł, iż tworzone regulacje będą mogły być zastosowane w niebankowych instytucjach finansowych.

W czerwcu 1999 r. Komitet przedstawił propozycję nowej struktury adekwatności kapitałowej. Przyjęto ją bardzo dobrze, dlatego w styczniu 2001 r. opublikowany został pakiet konsultacyjny, znacznie rozszerzający propozycję sprzed dwóch lat. Struktura ta składa się z trzech filarów:

- ❖ minimalne wymagania kapitałowe – są rozszerzeniem i rozwinięciem zasad z 1988 r.,

Z doświadczeń zagranicznych

- ❖ nadzór nad adekwatnością kapitałową i procesem oceny wewnętrznej,
- ❖ dyscyplina rynkowa – ma wzmocnić wymianę informacji oraz zachęcić do stosowania bezpiecznych praktyk bankowych.

Komitet jest przeświadczony, iż te trzy filary stanowią podstawę efektywnej struktury kapitałowej. Nowa Umowa Kapitałowa ma sprawić, by wymagania kapitałowe bardziej odzwierciedlały ponoszone ryzyko, oraz zdefiniować i umiejscowić innowacje pojawiające się w ostatnich latach (np. sekurytyzacja aktywów). Wprowadzane zmiany mają wynagradzać oraz kontrolować ulepszenia w procesie oceny ryzyka, a jednocześnie zachęcać do dalszego postępu. Do konsultacji na temat Nowej Umowy zaproszono nie tylko banki, lecz również wszystkie strony zainteresowane implementacją tego dokumentu. Przewidywanym wówczas terminem wprowadzenia Umowy w życie był rok 2004.

Inne prace

Oprócz trwających od początku funkcjonowania prac nad Konkordatem i jego modyfikacjami, Komitet zajmował się i wydał dokumenty odnośnie m.in. do nadzoru nad bankowymi pozycjami walutowymi, zarządzania kredytowaniem międzynarodowym, zarządzania pozycjami pozabilansowymi, zabezpieczania przed wykorzystaniem systemu bankowego dla działań przestępczych, nadzoru nad dużymi ekspozycjami, wskazówek dotyczących zarządzania ryzykiem transakcji pochodnych, zasad rachunkowości, jawności informacji oraz corporate governance. W ostatnich latach natomiast Komitet zajmował się ryzykiem kredytowym (zarządzanie, zasady ujawniania informacji, bieżące doświadczenia oraz próby modyfikacji). Ostatnio Komitet prowadzi konsultacje nad audytem wewnętrznym, relacjami między nadzorem i audytorami zewnętrznymi oraz procedurami związanymi z klientem. W głównym kręgu zainteresowań Komitetu nadal pozostają różne aspekty Umowy Kapitałowej. W związku ze specjalistyczną tematyką poszczególnych problemów prace nad nimi podejmuje podkomitety, składające się z ekspertów w danej dziedzinie.

Kooperacja

Komitet współpracował z Międzynarodową Organizacją Komitetów Papierów Wartościowych (*International Organisation of Securities Commissions – IOSCO*). Zaowocowało to powstaniem 10 wspólnych raportów od 1995 r. (zarządzanie, raportowanie, ujawnianie aktywności banków i firm na rynku instrumentów terminowych). Kooperował również z nadzorcami rynków ubezpieczeniowych i rynków papierów wartościowych w poszczególnych krajach. Miało to na celu zidentyfikowanie wyzwań, jakie niesie ze sobą rozwój konglomeratów finansowych. Pierwotnie współpraca ta przybrała formę Komisji Trójstronnej – zasiadali w niej przedstawiciele trzech sektorów. W 1996 r. jej miejsce zajęło Wspólne Forum ds. Konglomeratów Finansowych (*Joint Forum on Financial Conglomerates – JFFC*), ukonstytuowane pod patronatem Komitetu Bazylejskiego, IOSCO i IAIS⁶⁾. Forum to ma za zadanie

Bezpieczny Bank

dopracować sposoby ułatwiania wymiany informacji między nadzorcami oraz wzmocnić ich współpracę, a także określić zasady, które uczynią nadzór nad konglomeratami bardziej efektywnym. Prace JFFC wspierane są przez Sekretariat Komitetu Bazylejskiego.

Komitet współpracuje z innymi instytucjami również nad techniczną i rachunkową stroną funkcjonowania banków. W szczególności są to Międzynarodowy Komitet Standardów Rachunkowości (*International Accounting Standards Committee*), Międzynarodowy Komitet Praktyk Audytorskich (*International Auditing Practices Committee*), Międzynarodowa Federacja Księgowych (*International Federation of Accountants*) oraz Międzynarodowa Izba Gospodarcza (*International Chamber of Commerce*). Owocem tych prac są zalecenia dotyczące wewnątrzbankowych procedur decyzyjnych, relacji pomiędzy nadzorcami bankowymi i zewnętrznymi audytorami, ujednoczenia zasad kontraktów dewizowych. Oprócz tego Komitet współpracuje z Komisją Europejską (*European Commission*), Europejską Federacją Bankową (*European Banking Federation*) oraz organizacjami regulującymi obrót papierami wartościowymi.

W celu poszerzenia grona krajów powiązanych ze swoimi pracami (co ma na celu wzbogacenie wymiany doświadczeń i uczynienie przyszłych zaleceń bardziej adekwatnymi dla większej liczby krajów, bez konieczności późniejszych modyfikacji płynących z warunków lokalnych), Komitet cały czas zachęca do kontaktów i współpracy pomiędzy nadzorcami, zarówno należącymi do Komitetu, jaki i z innymi. Robi to za pośrednictwem publikowanych i niepublikowanych dokumentów, które zawierają również ogólną informację na temat przedsięwziętych prac. W wielu przypadkach władze nadzorcze z krajów nie należących do G10 włączyły się do prac Komitetu pod presją publiczną.

Kontakty pomiędzy władzami nadzorczymi są zacieśniane poprzez odbywające się co dwa lata Międzynarodowe Konferencje Nadzoru Bankowego (*International Conference of Banking Supervisors*). Jak dotąd odbyło się ich 12⁷⁾.

Komitet Bazylejski utrzymuje także kontakty z innymi stowarzyszeniami nadzoru bankowego. Są to Stowarzyszenie Nadzoru Bankowego Rajów Podatkowych (*Offshore Group of Banking Supervisors*), Stowarzyszenie Amerykańskich Nadzorców Bankowych (*Association of Bank Supervisors of the Americas*), stowarzyszenia nadzorcze z Wysp Karaibskich, krajów arabskich, z Półwyspu Indyjskiego należących do SEANZA⁸⁾, z południowo-wschodniej Azji i Australii, ze środkowowschodniej Europy, z Afryki oraz środkowej Azji. Komitet pomaga tym organizacjom poprzez dostarczanie odpowiedniej dokumentacji, uczestniczenie poprzez przedstawicieli w spotkaniach, ograniczone wsparcie ze strony Sekretariatu, organizowanie spotkań dyrektorów w celu koordynacji przyszłych prac.

Dzięki międzynarodowym konferencjom, współpracy z różnymi grupami zasady tworzone przez Komitet Bazylejski są szeroko stosowane. Duża liczba krajów, spoza G10, zaczęła stosować fundamentalną zasadę, że żadne międzynarodowe przedsięwzięcie bankowe nie może wymknąć się spod nadzoru. W wyniku wysiłków Komitetu obecnie istnieje tylko kilka miejsc na świecie, gdzie banki są zakładane i funkcjonują bez przykładania specjalnej wagi do norm nadzorczych. Nie oznacza to jednak, że pozostałe miejsca są poddane surowym zasadom – przeciwnie, nadzory w poszczególnych państwach są niezależne. Już sam rozwój kontaktów pomiędzy

Z doświadczeń zagranicznych

nadzorami z różnych krajów niejednokrotnie pomógł w rozwiązaniu problemów dotyczących pojedynczych banków.

Dzięki swym działaniom Komitet w znacznym stopniu promuje zasady efektywnego nadzoru na całym świecie.

Należy wspomnieć o szczycie w Lyonie, który odbył się w czerwcu 1996 r. W jego wyniku prezydenci państw należących do G-7 wydali Komunikat wzywający Komitet do udziału w pracach na rzecz wzmocnienia nadzoru na rynkach wschodzących (emerging markets). W rezultacie podjętych działań, we współpracy z wieloma nadzorami z krajów nie należących do G10, w 1997 r. wydano zalecenie Podstawowe Zasady Efektywnego Nadzoru Bankowego (*Core Principles for Effective Banking Supervision*), które przedstawia kroki niezbędne dla osiągnięcia efektywnego systemu nadzoru. Podjęto wówczas wiele działań w celu implementacji Podstawowych Zasad. Utworzono nawet specjalną grupę – *Liaison*. Pierwszym krokiem na drodze do wdrożenia tych zasad była ocena stopnia zgodności rozwiązań w danym państwie z zaleceniami. Dla ułatwienia implementacji i oceny, o której mowa była wyżej, w październiku 1999 r. Komitet ogłosił Metodologię Podstawowych Zasad (*Core Principles Methodology*).

Organem Komitetu funkcjonującym pomiędzy jego zjazdami jest Sekretariat, który działa przy Banku Rozrachunków Międzynarodowych w Bazylei (*Bank for International Settlements*). Składa się z dwunastu członków, profesjonalnych pracowników instytucji nadzorczych, delegowanych przez nie czasowo. Oprócz obsługi Komitetu i jego podkomitetów eksperckich Sekretariat zajmuje się doradztwem dla władz nadzorczych całego świata. Ponadto dba, by wszystkie zainteresowane władze nadzorcze, spoza krajów należących do G10, były na bieżąco informowane o pracach Komitetu. W związku z tym systematycznie przygotowuje dwuletni raport na temat postępu w nadzorze bankowym. Do niedawna Komitet rozpisывał program warsztatów związanych z zagadnieniem nadzoru bankowego. Od 1987 r. Sekretariat organizuje coroczne seminaria dla dobrze rokujących, młodych nadzorców bankowych. Uczestniczą w nich przedstawiciele ok. 35 krajów z całego świata. Dodatkowo przeprowadził kilku warsztatów rocznie, organizowanym już w poszczególnych państwach, oraz uczestniczył jako wykładowca w spotkaniach organizowanych przez regionalne organizacje.

W 1999 r. Bank Rozrachunków Międzynarodowych, wspólnie z Komitetem Bazylejskim, w celu podjęcia i rozwijania wieloszczeblowego programu edukacji, powołał Instytut Stabilności Finansowej (*Financial Stability Institute – FSI*). Mimo to Sekretariat pozostaje głęboko zaangażowany w pomoc w umacnianiu metod nadzoru na całym świecie, za pośrednictwem coraz większej liczby organizowanych przez FSI konferencji, seminariów i warsztatów.

Konkluzje

Komitet Bazylejski ds. Nadzoru Bankowego jest instytucją o bogatym dorobku oraz o ugruntowanej pozycji w międzynarodowym systemie bankowym. Jego działania przyniosły sukces w postaci stabilności i bezpieczeństwa sektora bankowego. Mimo tego osiągnięcia, członkowie Komitetu nie zaprzestali prac, a wręcz przeciwi-

Bezpieczny Bank

nie – w związku z ciągłym postępowaniem w dziedzinie finansów i bankowości – jeszcze intensywniej poszukują nowych rozwiązań. Co było przyczyną takiego sukcesu? Oczywiście poparcie, współpraca nadzorów bankowych na prawie całym świecie. A czym jest warunkowane to poparcie? Komitet w ciągu tych kilkudziesięciu lat, dzięki podjętym i uwieńczonym sukcesem działaniom, zdobył ogromny autorytet. W jego skład wchodziły kompetentne osoby, co też istotnie zwiększało poparcie. Sprawia to, że propozycje Komitetu są stopniowo implementowane we wszystkich systemach bankowych, a dzięki temu maleje ryzyko istniejące w systemie bankowym.

Przypisy

- ¹⁾ Zwany też był *Komitetem Cooka* – od nazwiska pierwszego prezesa.
- ²⁾ Grupę G10 tworzyły wówczas: Belgia, Francja, Holandia, Japonia, Kanada, Luksemburg, RFN, Stany Zjednoczone, Szwajcaria, Szwecja, Wielka Brytania, Włochy.
- ³⁾ Upadł wówczas Bankhaus Herstatt w Zachodnich Niemczech.
- ⁴⁾ Została zaproszona do członkostwa w *Komitecie* w lutym 2001 r.
- ⁵⁾ Szerzej na ten temat pisze M. Curević, *Nadzór bankowy w krajach zachodnich*, Bank nr 10, Mediabank, Warszawa 1994, s. 44–46.
- ⁶⁾ Międzynarodowe Stowarzyszenie Nadzoru Ubezpieczeniowego (*The International Association of Insurance Supervisors*).
- ⁷⁾ Pierwsze spotkanie odbyło się w Londynie w 1979 r., ostatnie we wrześniu 2002 r. w Cape Town na zaproszenie Banku Rezerw Afryki Południowej (*South Africa Reserve Bank*).
- ⁸⁾ Organizacja powstała w 1956 r., w celu zapewnienia wykwalifikowanego personelu dla połudnowoazjatyckich banków.